

atter bliver nødvendigt at gaa til ny Udstedelse, og over, i hvilket Omfang man skal gaa dertil.

Saa staar Spørgsmaalet om Tilsagnet tilbage. Det forekommer mig, at det ærede Medlem ønsker at fastholde overfor mig, at det Tilsagn, jeg havde givet, skulde staa i nogen Strid med, hvad jeg havde udtalt ved Fremsættelsen. Jeg bliver nødt til at bede den højtærede Formand om Tilladelse til at oplæse nogle Linier af det Foredrag, hvormed jeg fremsatte Lovforslaget for det høje Ting. Jeg sagde følgende — jeg beder ærede Medlemmer undskylde, at jeg nævner mine egne Udtalelser igen —: „Jeg maa endnu sige, at da det her drejer sig om en Udgift til Afdrag og Rente af dette Statslaan paa omtrent $3\frac{1}{2}$ Mill. Kr., saa har det Spørgsmaal naturligt rejst sig: hvorvidt det bliver nødvendigt at skabe en Indtægt, der svarer hertil. Og dette Spørgsmaal har selvfølgelig været Genstand for Regeringens Overvejelse, men man har ment, at der i alt Fald nu ikke vil være tilstrækkelig Ro eller Klarhed til at forhandle dette Spørgsmaal, som kunde komme til at hænge sammen med, at man i det hele havde nødig at skabe nye Indtægter. I Øjeblikket ligger Fremtiden i en saadan Taage, at man neppe vil kunne forhandle denne Sag med Nytte. Jeg maa altsaa forbeholde Regeringen dens Stilling overfor dette Spørgsmaal.“ Man kan sige, at der staar ikke noget Tilsagn om, at jeg vilde komme med et saadant Lovforslag, men det forekommer mig, at for ikke tungnemme Mennesker ligger i mine Ord en Bebudelse af et saadant Forslag om nye Skatter, ogsaa til Dækning af Statslaanets Afdrag og Renter. Andet end der staar i den citerede Udtalelse, har jeg efter min Mening ikke givet Tilsagn om. Jeg har ikke givet Tilsagn om noget som helst i Retning af, hvilke Skattelovforslag Regeringen vil fremsætte, eller hvilket Skattebeløb Regeringen til sin Tid vil foreslaa. Hvad jeg har sagt, staar jeg ved, og jeg har hele Tiden ment akkurat det, jeg nu har oplæst.

Det ærede Medlem forstod min Glæde over den Enighed, der har været og er, derhen, at jeg mente at binde andre Partier end just Partiet Venstre med denne

Enighed, saaledes at Folketinget altsaa maatte modtage kommende Skattelovforslag med Velvillie. Det faar vi nu at se. Det kunde være, at det, jeg kommer med, maaske vilde blive modtaget med mindre Velvillie af Partiet Venstre end af det socialdemokratiske Parti. Jeg vil ogsaa i den Henseende forbeholde mig alt nødvendigt, det kan godt være, at Fremtiden har mange Overraskelser endnu for det ærede Medlem fra Æbeltoft. Jeg skal ikke i Dag røbe nogen af de Overraskelser, jeg har til gode for ham.

K. M. Klausen: Ved første Behandling gav Socialdemokratiet Tilsagn om at støtte Lovforslaget. Vi udtalte Tvivl bl. a. om, hvorvidt det var nødvendigt, at Laanet blev saa stort, og om hvorvidt Betingelserne ikke var for haarde for Statskassen. Disse Spørgsmaal er nu blevet drøftet i Udvalget dels af Udvalgets Medlemmer indbyrdes og dels af disse sammen med den højtærede Minister, og jeg maa sige, at under disse Drøftelser har vi opgivet de nævnte Tvivl. Efter at vi har faaet en Redegørelse for, hvoraftvor Kassebeholdning og Reservebeholdning bestaar, maa vi alle indrømme, at det er nødvendigt, at der skaffes disponible Midler, hvis Statskassen fremdeles skal kunne opfylde de store Fordringer, der daglig stilles til den, saa at der med Hensyn til Laanets Størrelse neppe kan gøres Indvendinger, og efter de Oplysninger, vi har modtaget om, hvad andre Lande maa give for at faa saadanne Laan, kan man heller ikke sige, at det er et dyrt Laan, det var sikkert ikke muligt at faa det billigere under de nuværende Forhold.

Jeg har hele Tiden under denne Sags Forhandling baade i Dag og ved Lovforslagets første Behandling været en Modstander af den Ivrighed, hvormed det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) har krævet nye Skattelove. Er der noget, Befolkningen i Øjeblikket ikke længes efter, er det nye Skattelove, Befolkningen er haardt nok trykket og haardt nok spændt for i Øjeblikket, saa vi skal ikke her være ivrige efter at skabe nye Byrder for den. Ogsaa baade paa Grund af indre og ydre politiske Forhold vil jeg anse det for meget uheldigt at be-